

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, IČO: 64050882,
sídlem Oblouková 958/25, 405 02 Děčín,
zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem,
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022, č. j. KUUK/151905/2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022, č. j. KUUK/151905/2022, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 5. 2022, č. j. MDC/54129/2022, jímž byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a dle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), povolena změna dokončené stavby (stavební úprava) „*Plynofikace vytápění bytového domu X*“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území X. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem podané žaloby stručně shrnula dosavadní průběh projednávané věci. Následně s odkazem na dikci § 2 odst. 2 písm. c) body 11. a 14. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), uvedla, že je licencovaným výrobcem tepelné energie, přičemž má též licenci na rozvod tepelné energie. K samotnému rozvodu tepelné energie žalobkyně používá soustavu zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“).
3. Poté žalobkyně uvedla, že SZTE je nemovitou věcí – stavbou, jak plyne z § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Správní orgány pak v daném případě dostatečně nezjistily skutkový stav, neboť nezjistily, jaké části rozvodů tepla v domě jsou vlastnictvím (spoluvlastnictvím) vlastníků jednotek v domě a jaké jsou ve vlastnictví žalobkyně. Projektová dokumentace přitom nemohla být důkazem o vlastnictví rozvodů tepla v domě, neboť tyto rozvody byly do domu umístěny v dávné minulosti při výstavbě. Správní orgány tedy neprovedly žádný jiný důkaz, na jehož základě by mohly zjistit, kdo je vlastníkem rozvodů tepla v domě. Stavební úřad současně upustil od ohledání na místě samém z důvodu, že má pro posouzení věci dostatečné podklady.
4. Rozhodnutí správních orgánů ve věci tak dle žalobkyně přímo zasahují do jejího vlastnického práva k SZTE, neboť fakticky povolují, aby stavebník realizoval stavbu na SZTE, tj. na majetku žalobkyně, a to bez jejího souhlasu dle § 184a stavebního zákona. Nadto žalobkyně zmínila, že je SZTE stavbou technické infrastruktury, která byla zřízena a je provozována ve veřejném zájmu.
5. Žalobkyně též poukázala na to, že v případě, že předmětem stavebního řízení nebylo odstranění rozvodného tepelného zařízení (tj. jeho fyzická demontáž), pak je toto zařízení nadále způsobilé dodávat tepelnou energii a je stále napojeno na rozvody tepla v domě. Podle energetického zákona se tedy nejedná o případ změny způsobu vytápění ve smyslu § 77 odst. 5 tohoto zákona, ale o případ zřízení náhradního či jiného zdroje tepla dle § 77 odst. 4 energetického zákona. Rozhodnutí žalovaného tedy dle žalobkyně působí vnitřně rozporně, když na jednu stranu odůvodňuje, že nemůže obsahovat podmínky požadované žalobkyní, pokud se týká odpojení, resp. odstranění SZTE, a tím i ochrany SZTE, neboť stavebník odpojení nepožaduje, přičemž dospívá k závěru, že se jedná o změnu způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona, avšak na druhou stranu pomíjí skutečnost, že obsahem žádosti stavebníka není odpojení od SZTE, tedy logický požadavek, který vede ke změně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobu vytápění. Takový postup je tudíž v rozporu s § 77 odst. 4 energetického zákona. Dle žalobkyně zároveň nelze technicky provést napojení stavby – nového zdroje, na rozvody tepla v domě, bez toho, aniž by stávající rozvodné tepelné zařízení bylo „znefunkčнено“. Žalobkyně je proto přesvědčena o tom, že pokud projektová dokumentace upravuje odpojení od SZTE, musí být odpojení požadováno také v žádosti o stavební povolení a musí být o něm rozhodnuto v rámci stavebního povolení, když odpojení od SZTE je právě typickým znakem změny způsobu vytápění vedle instalace nového zdroje tepla. Rozhodnutí správních orgánů ve věci přitom neřeší, jak konkrétně má znefunkčnění stávajícího rozvodného tepelného zařízení probíhat, tj. jak konkrétně bude dotčena SZTE, což žalobkyni fakticky vystavuje nejistotě spočívající v neurčitosti zásahů do jejího vlastnictví. Správní orgány tedy dle žalobkyně v řešeném případě řádně neaplikovaly § 77 odst. 5 energetického zákona, příp. § 77 odst. 4 téhož zákona, přičemž žalobkyně nikdy nevydala souhlas s provedením změny způsobu vytápění, resp. souhlas s jakýmkoliv zásahem do rozvodného tepelného zařízení.

6. Dále žalobkyně namítla, že stavební úřad řádně neodůvodnil, jak § 115 odst. 1 stavebního zákona aplikoval stran stanovení podmínek k ochraně veřejných zájmů, a to zejména zájmu na ochranu SZTE a zájmu na ochranu výroby a rozvodu tepla, které se dějí ve veřejném zájmu. Rozhodnutí stavebního úřadu dle žalobkyně neobsahuje ani dostatečný popis změny stavby a účel změny povolované stavby. Současně nic neuvádí k odpojení budovy od SZTE a odstranění rozvodného zařízení. V posuzovaném případě dle žalobkyně nelze zjistit ani druh a účel stavby (tj. v čem stavba spočívá), jakož ani to, zda bude napojena na nějakou technickou infrastrukturu. Rozhodnutí správních orgánů jsou tak v tomto směru dle žalobkyně nepřezkoumatelná.
7. Žalobkyně poté uvedla, že nelze souhlasit s názorem žalovaného, že podmínky požadované žalobkyní, které nebyly zahrnuty do podmínek prvostupňového rozhodnutí, nemusejí být odůvodněny stran toho, co vedlo stavební úřad k tomu, že tyto požadavky do podmínek pro provedení stavby nezahrnul. V tomto ohledu se tak stalo rozhodnutí stavebního úřadu rovněž nepřezkoumatelným. Pokud stavební úřad nepřevzal do prvostupňového rozhodnutí požadavky žalobkyně jako vlastníka technické infrastruktury, neaplikoval správně § 115 odst. 1 stavebního zákona a § 18c odst. 1 písm. a) a písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky 503/2006 Sb. Tím došlo k přímému zásahu do subjektivního veřejného práva žalobkyně – vlastnického práva k SZTE, neboť nebyly zahrnuty podmínky k ochraně SZTE, zejména pokud se týká napojení stavby na SZTE prostřednictvím rozvodů tepla v budově. K tomu žalobkyně doplnila, že aby mohlo být rozvodné tepelné zařízení považováno za odpojené, musí být odstraněno v souladu se stavebním zákonem (§ 87 odst. 7 energetického zákona).
8. Závěrem žalobkyně namítla také to, že správní orgány řádně neposoudily ani otázku splnění povinností stavebníka, které vyplývají z § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), resp. § 7 a násl. zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hospodaření energií“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu nejprve zmínil, že o vlastnictví vnitřního rozvodného potrubí, na kterém bylo navrženo napojení nového zdroje tepla, nebylo v průběhu daného řízení pochyb, přičemž veškeré skutkové okolnosti byly zjištěny dostatečně. Žalovaný poté v kontextu žalobní argumentace týkající se nedoložení dohody s žalobkyní ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona poukázal na obsah napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Dále žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil, že se požadavky, které žalobkyně navrhovala zahrnout do podmínek namítaného rozhodnutí stavebního úřadu, netýkaly ochrany jejích vlastnických práv zakládajících účastenství žalobkyně ve stavebním řízení, ale směřovaly k ochraně SZTE jako celku. Takové podmínky však nebyly správní orgány povinny zahrnout do stavebního povolení ani z důvodu ochrany veřejného zájmu. Skutečnost, že je SZTE podle energetického zákona zřizována a provozována ve veřejném zájmu, totiž nemůže být dle žalovaného vykládána tak, že ten, kdo chce zdroj tepla ve svém objektu změnit, činí něco proti veřejnému zájmu (resp. funkčnosti SZTE).
11. K tvrzení žalobkyně stran neposouzení otázky splnění podmínky stavebníka ve smyslu § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší a § 7 zákona o hospodaření energií žalovaný závěrem toliko poukázal na fakt, že tato námitka přesahuje rámec dle § 114 odst. 1 stavebního zákona.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
16. V projednávaném případě je předně nutno upozornit, že soud přistoupil k posouzení žalobních námitek uplatněných v projednávané věci právě ve světle značně specifického postavení žalobkyně. Soud k tomu zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, přičemž z § 2 odst. 2 písm. c) bod 11 či Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14, ani z § 77 odst. 5 energetického zákona nelze nijak dovodit, že by žalobkyně jako držitelka licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatelka tepelné energie ze SZTE do budovy stavebníka byla účastníkem stavebního řízení právě z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobkyní a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byla žalobkyně ve smyslu § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do budovy stavebníka. K tomu je třeba konstatovat, že omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (tj. v daném případě možnost žalobkyně uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování nového zdroje tepla v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nadto ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení dle § 112 odst. 2 stavebního zákona, determinuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

17. Z hlediska § 65 odst. 1 s. ř. s. může žalobu ve správním soudnictví podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejedná se však o generální soudní kontrolu zákonitosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. V rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí je totiž poskytována ochrana veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným zákonem. V této souvislosti lze odkázat na rozsáhlou judikaturu správních soudů, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dle kterého *„[s]oudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, uvedl, že *„[ž]alobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo. Ochrana „veřejného zájmu“ tak, jak se jí domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti, není uložena soukromé osobě – vlastníku části SZTE, ani osobě mající právo odpovídající věcnému břemenu k dotčené nemovitosti, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení formou závazných stanovisek tuto ochranu zájmů veřejnosti promítají. Výjimkou z výše uvedeného je oprávnění nejvyššího státního zástupce, veřejného ochránce práv a správního orgánu, o němž to stanoví zákon. Další výjimkou je pak z titulu ochrany veřejného zájmu účastenství konkrétního subjektu výslovně založené zákonem, ovšem pouze za účelem hájení těchto zájmů v řízení před správními orgány a následně i soudy (např. účast občanských sdružení chránících přírodu a krajinu za splnění zákonných podmínek). Stěžovatelka nepochybně takovým subjektem není. Rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83.)“ Příležitým je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, z něhož se podává, že § 114 odst. 1 stavebního zákona „*neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství. (...) Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo oslovovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své své podmínce – provedení stavebního řízení – nedává stěžovatelce více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí. Ani v intencích otázek životního prostředí není stěžovatelka v pozici ochránce veřejného zájmu, neboť ten hájí příslušné orgány státní správy. Stěžovatelka není v kvalifikovaném postavení subjektu, jemuž je ochrana veřejného zájmu za určitých podmínek založena přímo zákonem, jako je tomu u občanských sdružení chránících přírodu a krajinu.“*

18. Nadepsané judikturní závěry pak správní orgány v posuzované věci plně respektovaly, když se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobkyně zabýval právě s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona, přičemž správně upozornil, že žalobkyně jako účastník stavebního řízení mohla vznášet toliko námitky v souvislosti s přímým dotčením jejích práv. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. K této otázce se ostatně, nad rámec již shora citovaného, shodně vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Stejně tak hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudcích ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/215-27, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40. Případným je odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, kde bylo řešeno účastenství provozovatele SZTE ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že provozovatel SZTE není účastníkem takového stavebního řízení na základě posuzování ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění pro stavebníka. Specifické postavení žalobce jako vlastníka a provozovatele SZTE ve stavebním řízení ve věci změny způsobu vytápění a nemožnost vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, tj. námitky týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem na ochranu ovzduší pak potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52. Uvedené závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námitky porušení § 77 odst. 5 energetického zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. V nyní projednávaném případě tak soud považuje za rozhodné, že žalobkyně v řízení před správními orgány ani v žalobě nijak konkrétně nespecifikovala, jak se povolená stavba, tj. vybudování nového zdroje tepla v dotčeném bytovém domě, dotkne jejího vlastnictví (popř. jiného věcného práva), resp. možnosti užívat SZTE či části rozvodného tepelného zařízení (ať již dosud umístěného v předmětném bytovém domě či jinde). Žalobní i odvolací námitky tudíž zjevně nesměřovaly k ochraně subjektivních práv žalobkyně, k jejichž ochraně mohla námitky ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet, nýbrž zejména k ochraně veřejného zájmu a soukromých podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů žalobkyně. Takové námitky však žalobkyně v daném řízení s úspěchem uplatňovat nemůže (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27, a ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Rozhodujícím ve věci proto bylo pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k SZTE mělo být jakkoliv dotčeno, resp. jí ve výkonu práv k tomuto zařízení nic nebrání.
20. Poukázat je v tomto kontextu možno též na skutečnost, že se stavební úřad otázkou ochrany SZTE ve vlastnictví žalobkyně zabýval, když stanovil podmínky pro provedení stavby, mj. že tato bude provedena podle schválené projektové dokumentace, přičemž případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Dále zde bylo konstatováno, že stavbou musí být respektována veškerá stávající nadzemní i podzemní zařízení jiných správců (vlastníků) sítí a že veškerá stavební činnost (včetně instalace nových armatur na domovních rozvodech) může být prováděna mimo otopné období, po uzavření armatur za kompaktní předávací stanici. Současně bylo uvedeno, že zásah do uzavíracích armatur je možný pouze se souhlasem provozovatele SZTE a že všechny práce bude provádět řádně proškolený zhotovitel, který bude také pojištěn. V případě prací na teplotěnském zařízení tyto bude oprávněna činit pouze osoba vybraná žalobkyní. Stanoveno bylo rovněž to, že v průběhu provádění prací bude zařízení ve vlastnictví žalobkyně zabezpečeno proti poškození vzniklému stavební činností (prach) a též proti vstupu nepovolaných osob. Bude také minimalizována doba přerušení dodávky tepelné energie do ostatních objektů připojených na soustavu SZTE (vznikne-li taková situace), kdy tato doba bude předem odsouhlasena žalobkyní. Opraveny budou tepelné izolace a bude provedena i tlaková zkouška. V průběhu jednotlivých etap prováděných prací též budou pracovníci technického oddělení žalobkyně předem v dostatečném předstihu vyzváni k provedení kontroly, o této kontrole bude proveden zápis ve stavebním deníku. Stavebník se poté musí zdržet jakékoliv činnosti, kterou by omezoval nebo narušoval práva žalobkyně plynoucí z energetického zákona či věcného břemene přístupu a provozu teplotěnského zařízení. Konstatováno bylo i to, že pracovníci, kteří budou provádět práce, budou prokazatelně seznámeni s polohou vedení stávajících inženýrských sítí a zařízení, a to pro případ, aby nedošlo k jejich poškození. Možnost použití strojní mechanizace v blízkosti stávajícího vedení nebo zařízení jiného správce nebo vlastníka stavebník nebo zhotovitel prokazatelně předem projedná se správcem nebo vlastníkem tohoto vedení nebo zařízení. Pro případ porušení sítě nebo zařízení jiného správce (vlastníka) pak byla stanovena i povinnost ihned mu tuto skutečnost nahlásit.
21. Stejně však v daném ohledu zůstává fakt, že z odkazované projektové dokumentace zřejmým způsobem vyplývá, že do vlastnictví žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla nebude předmětnou stavbou fakticky zasahováno (resp. nebude nijak dotčeno). K tomu lze konkrétně poukázat na technickou zprávu – řešení odpojení od stávajícího zdroje tepla ze září 2021, ve které bylo mj. výslovně uvedeno a podloženo výkresem DOP1, že „[v] 1.P.P. stávajícího objektu bytového domu X, je umístěna kompaktní předávací stanice (dále jen „KPS“) Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

voda – voda v majetku dodavatele tepla Termo Děčín a. s. Přívod topného média do KPS je proveden stávajícím vedením přivedeným do 1.P.P. objektu s napojením na KPS. Vývody UT, TV, SV a cirkulace z KPS jsou opatřeny uzávěry, kterými je ukončeno vlastnictví majitele obou KPS. Předávací stanice bude ponechána, dojde k instalaci nových uzávěrů na potrubí systému ústředního vytápění, studené vody, teplé vody a cirkulace v majetku investora a následně k jejich uzavření. Po dohodě s vlastníkem předávací stanice dojde k uzavření stávajících uzávěrů na vývodech z KPS a k odstranění potrubí mezi stávajícími a nově instalovanými uzávěry. Následně budou uzávěry zaslepeny proti neoprávněné manipulaci a podtečení. Vlastní demontáž, resp. odstranění dalšího zařízení v majetku dodavatele, nepotřebného z důvodu ukončení odběru odběratelem, není předmětem této PD ani řízení o povolení změny způsobu vytápění (...) s tím, že tato věc bude řešena v rámci občanskoprávní záležitosti v souladu s podmínkami výpovědi ze smlouvy o dodávce tepelné energie a s ní spojených služeb a příslušnými právními předpisy. Do vlastnictví dodavatele tepla firmy Termo Děčín a.s. nebude zasahováno.“ Stejně tak bylo vysloveno v průvodní zprávě, že „[i]nstalací plynových kotlů nebude jakkoliv dotčen majetek dodavatele tepla“ (bod A.4), přičemž „[n]ové rozvody ústředního vytápění, teplé užitkové vody a cirkulace budou napojeny na stávající rozvody vedené v 1.P.P. obytného domu bez zásahu do stávajícího zdroje vytápění – předávací stanice“ (bod B.2.1). V technické zprávě – ústředního vytápění se dále konstatuje, že „[s]távajícím zdrojem tepla je teplovodní přípojka z CZT s předávací stanicí, která je umístěna v úrovni 1.P.P. Zařízení CZT dodavatele tepla končí v odběrném místě za uzavíracími armaturami na výstupu topné vody, TV a cirkulace z předávací stanice. Tyto armatury a veškerá technologie předávací stanice jsou zařízením dodavatele tepla. Stávající přívod tepla do budovy z CZT bude odpojen uzavřením nově instalovaných armatur na rozvodech v majetku investora z předávací stanice do budovy. Přepojením topného systému od přípojky VZT a od předávací stanice nebude dotčeno žádné ze zařízení v majetku dodavatele tepla. Novým zdrojem tepla bude teplovodní plynová kotelna III. kategorie (...), která bude zřízena v 1.P.P. Zařízením plynové kotelny nebude jakkoliv dotčen majetek dodavatele tepla. (...) Napojení nových rozvodů topné vody od plynových kotlů do stávajících rozvodů topné vody v objektu bude provedeno výhradně za předávacím místem, tedy na zařízení v majetku odběratele. Tím bude ochráněno zařízení dodavatele tepla z hlediska vlastnických práv k zařízení umístěném v objektu. Stavebník umožní dodavateli tepla po dobu stavby přístup ke všem rozvodným zařízením. Vlastní demontáž, resp. odstranění dalšího zařízení v majetku dodavatele, nepotřebného z důvodu ukončení odběru odběratelem, není předmětem této PD ani řízení o povolení změny způsobu vytápění.“ Shora popsané pak dokládá též obsah technické zprávy – úpravy rozvodů u stávajícího zdroje tepla včetně výkresové části (viz výkresy D1 a 3 až 6).

22. Argumentaci žalobkyně směřující k tomu, že veřejný zájem na provozování SZTE je atributem jejího vlastnického práva, je poté třeba hodnotit jako nedůvodnou snahu o popření účelu a smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, kterou žalobkyně cílí na připuštění námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 4 As 416/2019-43). Podstatou projednávaného sporu nicméně zůstává její nesouhlas se samotným odpojením stavebníka od jí provozované SZTE. K tomu je možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, z něhož se podává, že „[k]e konstatování stěžovatelky, že musí mít právo, aby ochranu jejího vlastnictví ve veřejném zájmu prosazovaly správní orgány, Nejvyšší správní soud uvádí, že podstata věci spočívá v nesouhlasu stěžovatelky s odpojením osoby zúčastněné na řízení od stěžovatelkou provozované SZTE. Tato skutečnost se však nijak nedotýká vlastnického práva stěžovatelky k SZTE, na čemž nic nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Ochrana veřejného zájmu při odpojení od SZTE náleží k tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

příslušným orgánům státní správy, které s odpojením osoby zúčastněné na řízení od SZTE stěžovatelky vyslovily souhlas.“

23. *Judikatura správních soudů přitom v nadepsaném ohledu zdůrazňuje, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení bytového domu od SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má zejména soukromoprávní aspekt. Poukázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, ve kterém se uvádí, že „[z]měna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Popsané obtíže technického rázu podle Nejvyššího správního soudu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Na uvedeném nic nemění, že výše uvedené technické obtíže mohou vést ke zvýšení nákladů či nutnost repase soustavy. I v tomto případě se jedná o následek ukončení soukromoprávního vztahu, a nikoliv věc stavebního řízení, a tedy i důvod pro jakýkoliv zásah veřejné moci.“ Odkázat je pak nutno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo vysloveno, že „[s]myslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, jde o logický důsledek povolení změny způsobu vytápění dotčeného objektu, a nic na tom nemění ani stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se sníží hodnota SZTE či pozbyde účelu. Opět jde o zřejmý důsledek, který přinese realizace stavebního záměru, u něhož je z povahy věci jasné, že negativně zasáhne do ekonomické sféry stěžovatelky, jelikož jí sníží odbyt tepelné energie dodávané v rámci SZTE. To ovšem neznamená, že by měly být tyto ekonomické zájmy stěžovatelky zohledněny ve stavebním řízení vedeném ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona, a to ani v případě, že by se snad dopady způsobené ztrátou odběratele promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE. Nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem, neboť ve stavebním řízení nejsou předmětem posouzení ekonomické zájmy účastníků řízení; k tomu shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39. Dlužno dodat, že stěžovatelka není ani v postavení privilegovaného subjektu, jemuž by příslušelo hájit další veřejné zájmy – zde: zejm. zájem na ochraně ovzduší. K tomu je povolán stavební úřad, který je zodpovědný za splnění podmínek daných § 77 odst. 5 energetického zákona a ve spolupráci s orgány ochrany životního prostředí posuzuje změnu způsobu vytápění, která je mj. podmíněna (podle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů) též zjištěním, že pro odběratele již není ekonomicky přijatelné využívat dodávky tepla ze SZTE a je pro něj ekonomicky výhodnější (přijatelnější) přejít na vlastní způsob vytápění; tím je zachována rovnováha zájmu na ochraně ovzduší a práva na svobodnou volbu způsobu vytápění a možnosti vyvážit se ze smluvních obchodních vztahů, nejsou-li pro odběratele ekonomicky přijatelné. Podobné je to rovněž se zájmy v území z hlediska územní energetické koncepce – ani tyto zájmy nepřísluší hájit stěžovateli, nýbrž náleží k posouzení stavebnímu úřadu; v podrobnostech viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu pod č. j. 10 As 84/2014-59.“ Jak tedy i pro nyní posuzovaný případ přílehavě vyplývá z rozsudku Nejvyššího*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34: „*Ekonomické ani provozní zájmy stěžovatelky (pozn. soudu – provozovatelky SZTE) související s její podnikatelskou činností nemohou být chráněny v rámci stavebního řízení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Jiné zásahy do jejích věcných práv, např. na zařízení nebo technologii stěžovatelky umístěné přímo v objektu, však stěžovatelka nenamítá. Nejvyšší správní soud již stěžovatelku opakovaně upozornil, že tyto problémy nejsou z právního pohledu způsobeny stavbou samotnou, spočívající ve vybudování samostatného systému vytápění, ale až ukončením soukromoprávního odběratelského vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Jakkoli je zřejmé, že předmětná stavba je praktickým předpokladem umožňujícím odpojení od SZTE, je tento soukromoprávní aspekt pro řízení podle stavebního zákona irelevantní (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015-37, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27).*

24. V kontextu řešené věci pak zdejší soud uvádí, že posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Žalobkyně je přitom právnickou osobou, vlastníkem SZTE a dodavatelem tepelné energie do bytového domu, nikoliv subjektem, jehož účelem je vymáhání práva na příznivé životní prostředí, a pokud tedy před žalovaným vznášela námitky s odkazem na § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, resp. § 7 a násl. zákona o hospodaření energií, ve vztahu k energetickému posudku, jednalo se o výtky jdoucí zjevně nad rámec jejího oprávnění dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Ani v žalobě se tedy žalobkyně nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, neboť takto tvrzená nezákonnost nemohla mít žádný dopad do její právní sféry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29, přitom bylo jednoznačně uvedeno, že „[s]těžovatelka jako vlastník a provozovatel soustavy zásobování tepelnou energií není oprávněným subjektem k podání námitek proti postupu správních orgánů v rozporu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Ochrana ovzduší je součástí práva na příznivé životní prostředí. Aktivně legitimovanými k ochraně tohoto práva jsou pouze fyzické osoby a ekologické spolky (srov. náleze ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, N 111/73 SbNU 757). Stěžovatelka jako soukromá právnická osoba nemůže být dotčena na právu na příznivé životní prostředí a nepřísluší jí ani vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu.“ K tomu soud pro úplnost upozorňuje, že nadepsané ustanovení zákona o ochraně ovzduší zakotvující povinnost fyzickým a právnickým osobám využít pro vytápění teplo ze SZTE či jiného zdroje, který není stacionární, při naplnění zákonem stanovených podmínek, není koncipováno k ochraně SZTE žalobkyně, a nezakládá jí tudíž žádné veřejné právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastník SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59). Stejně tak je možno shledat i stran zcela obecného odkazu na § 7 a násl. zákona o hospodaření energií, který se týká povinnosti stavebníka plnit požadavky na energetickou náročnost budovy.
25. Odkázat je třeba i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, z něhož je seznatelné, že ekonomické zájmy žalobkyně nemohly být v předmětném stavebním řízení zohledněny, neboť žalobkyně nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění či jiné vady energetického posudku (resp. jeho nesprávnost či nezákonnost), k jehož předložení byl povinen stavebník a jímž byly prokazovány otázky nemající vliv na hmotná práva žalobkyně k SZTE. Způsob vypořádání otázek řešených energetickým posudkem tak rovněž nemohl žalobkyni zkrátit na jejích právech, když námitky směřující k ochraně veřejného zájmu jí s ohledem na § 114 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavebního zákona vůbec nepřisluší, jak už bylo dříve uvedeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52).

26. Nutno tedy uzavřít, že veškeré žalobkyní uplatněné procesní výtky vůči postupu žalovaného (popř. i stavebního úřadu), při zjišťování ekonomické nepřijatelnosti vytápění ze SZTE ve své podstatě směřují ke zpochybnění vydaných správních rozhodnutí z hlediska jejich souladu s § 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Zde však žalovaný naprosto zřejmým způsobem vysvětlil, že vzhledem k tomu, že odvolací námitky žalobkyně překračují rámec možných námitek dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, nemusel se námitkami vůči energetickému posudku věcně zabývat, což plně odpovídá i shora poukazované judikatuře Nejvyššího správního soudu, která se v daném kontextu zabývala i porušením procesních práv žalobkyně jako provozovatele SZTE plynoucích z § 2 správního řádu a povinností přezkumu závazných stanovisek orgánu ochrany ovzduší (srov. zejména rozsudky ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, nebo ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Není zároveň pravdou, že by správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení žádosti o stavební povolení z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, totiž byla zajištěna právě ve spolupráci s dotčenými správními orgány. Přitom je třeba znovu zdůraznit, že žaloba proti správnímu rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. je prostředkem k ochraně vlastních veřejných práv, nikoliv nástrojem obecné kontroly zákonnosti napadeného správního rozhodnutí ze strany soudu. S. ř. s. je právní normou „obrannou“, nikoliv „kontrolní“, která by žalobkyni umožňovala kontrolu zákonnosti rozhodování správních orgánů v celé šíři, a to právě s ohledem na specifický důvod jejího účastenství v předmětném stavebním řízení a nemožnost uplatňovat námitky ve veřejném zájmu přesahující ochranu jejích věcných práv k SZTE a jejím částem umístěným v dotčeném bytovém domě. Ochrana práv, k níž byla žalobkyně ve stavebním řízení oprávněna, přitom byla stavebním úřadem i žalovaným zajištěna dostatečným způsobem.
27. Napadené rozhodnutí pak nelze hodnotit jako nepřezkoumatelné proto, že by žalovaný rezignoval na odvolací námitky žalobkyně, neboť jak už bylo shora vyloženo, žalovaný ve svém rozhodnutí vyložil, a to plně v souladu se shora citovanými judikaturními závěry, že žalobkyně nebyla oprávněna uplatňovat námitky nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu pro rozpor se zákonem na ochranu ovzduší, jakož i energetickým zákonem, ani námitky rozporující stavebníkem doložený energetický posudek. Tento závěr se ostatně podává již z obsahu samotného stavebního povolení, kde bylo reagováno na námitky žalobkyně, které byly ve svém jádru odpovídající odvolacím námitkám a následně i uplatněné žalobní argumentaci.
28. Jedná-li se poté o žalobní tvrzení, že správní orgány v daném případě dostatečně nezjistily skutkový stav, neboť nezjistily, jaké části rozvodů tepla v domě jsou vlastnictvím (spoluvlastnictvím) vlastníků jednotek v domě a jaké jsou ve vlastnictví žalobkyně, ani této námitce soud nepřisvědčil. Žalobkyně měla v této části nejspíše za to, že tepelné rozvody v domě jsou ve smyslu § 509 občanského zákoníku příslušenstvím liniových staveb, kdy se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší. Tento její názor je ovšem lichý. Vzhledem k tomu, že energetický zákon výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí SZTE (k tomu srov. § 79 odst. 2 energetického zákona), nelze vyvratitelnou domněnku součástí liniových staveb, vyjádřenou v § 509 věta druhá občanského zákoníku, použít. Je totiž třeba si uvědomit, že energetický zákon je zvláštním předpisem, který je třeba jako *lex*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

specialis použit v případě, stanoví-li, že určitá zařízení součástí liniové stavby nejsou [srov. Lavický, P. a kol.: *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 2. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2022, k § 509, nebo též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 6. 2022, č. j. 16 A 85/2021-46).

29. V kontextu shora popsaného právního hodnocení je třeba zmínit i fakt, že žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že z předložené projektové dokumentace (zejména z technické zprávy – úprava rozvodů u stávajícího zdroje tepla a řešení odpojení od stávajícího zdroje tepla včetně výkresů D1 a DOP1) lze zjistit veškeré potřebné informace – tj. i vlastnictví rozvodů v domě. Konkrétně žalovaný uzavřel, že o vlastnictví vnitřních rozvodů, kterých se provádění stavby dotýká, nebylo pochybností, když veškeré zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu byly navrženy až na částech, které jsou součástí bytového domu, a tedy ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného. V projednávaném případě tudíž nelze shledat, že by se žalovaný danou otázkou dostatečně nezabýval a tím neochránil rozvody ve vlastnictví žalobkyně, přičemž se soud s jeho hodnocením v tomto ohledu ztotožňuje a považuje ho za odpovídající a dostatečné.
30. S odkazem na výše uvedené závěry a dotčenou právní úpravu proto nelze souhlasit s povšechnou argumentací žalobkyně, která by ve svém důsledku znamenala, že by součástí (příslušenstvím) SZTE bylo bez dalšího vše, co je k SZTE fakticky připojeno (resp. s ní provozně souvisí). Připuštění takového tvrzení by pak nejen, že nemělo oporu v zákoně, ale ve svém důsledku by vedlo i k naprosto absurdnímu právnímu stavu. Vnitřní rozvody tepla v budově s ní totiž tvoří nedílný celek, a tudíž se jedná nepochybně o součást předmětného domu, a nikoliv o součást inženýrské sítě, neboť podle své povahy k této nemovitosti náleží a nemohou být odděleny, aniž by se dům znehodnotil (srov. § 505 občanského zákoníku). Vyvratitelná právní domněnka podle § 509 věta druhá občanského zákoníku se přitom (zcela logicky) neuplatní v případě jiných věcí než samotných liniových staveb [srov. Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. aj.: *Občanský zákoník. Komentář. Svazek I (§ 1-654, obecná část)*, Wolters Kluwer, Praha: 2014, k § 509]. V dané souvislosti tak byl najisto případným odkazem žalovaného na projektovou dokumentaci včetně výkresů, kde bylo umístění stávajících vnitřních rozvodů budovy, jakož i zařízení ve vlastnictví žalobkyně, jasným způsobem zaznamenáno a popsáno.
31. Závěrem lze k dané námitce dodat, že byla žalobkyní uplatněna pouze v rovině zcela obecného tvrzení, aniž by byla jakkoliv důkazně podložena, případně konkrétně napadala informace plynoucí z obsahu spisové dokumentace (resp. projektové dokumentace), byť žalobkyni z § 161 stavebního zákona vyplývá mj. povinnost vést o svém vlastnictví evidenci, která musí obsahovat polohové umístění a ochranu. Jinak řečeno, žalobkyně nijak neuvedla, jaké je dle jejího názoru rozhraní vlastnického práva ani neoznačila důkazy k prokázání svého nekonkrétního tvrzení o nesprávnosti závěrů žalovaného v tomto ohledu. Žalobkyně tedy v žalobě nespecifikovala, v čem konkrétně považuje závěry žalovaného za nedostatečné, a nepřinesla žádná tvrzení schopná tyto závěry vyvrátit. Za daného stavu přitom za takové tvrzení nebylo možno považovat ani v žalobě uplatněný toliko obecný (teoretický) poukaz žalobkyně stran (ne)provedení místního šetření, tedy (ne)zjišťování situace na místě samém, a (ne)vyhodnocení původní (historické) dokumentace k výstavbě dotčené budovy.
32. Vycházejí z již dříve konstatovaných rozhodných okolností posuzované věci pak nelze přisvědčit ani námitce žalobkyně týkající se absence jejího souhlasu ve smyslu § 184a stavebního zákona. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona platí, že není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo. Namítaná rozhodnutí správních orgánů ve věci nicméně nijak přímo nezasahují do vlastnického práva žalobkyně k SZTE, neboť stavebník zjevně nerealizuje předmětnou stavbu na SZTE v majetku žalobkyně, jak už bylo shora vyloženo (viz projektová dokumentace stavby), ale toliko na částech (resp. součástech) dotčené budovy ve vlastnictví stavebníka samotného. Odkaz žalobkyně na absenci jejího souhlasu se stavbou ve smyslu nadepsaného ustanovení stavebního zákona je tak třeba hodnotit nepřipadným. K tomu je možno doplnit, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, k odpovídajícím způsobem uplatněné námitce žalobkyně, jasně vyložil, že „*vlastnické právo stěžovatelky k SZTE nebude povoleným stavebním záměrem nijak dotčeno, demontáž součástí SZTE, které jsou v jejím vlastnictví, není předmětem stavebního povolení a stavební úprava (nový způsob vytápění) nebude využívat SZTE v jejím vlastnictví. Stavebník tedy nerealizuje změnu dokončené stavby, která by jakkoliv využívala nemovitou věc ve vlastnictví stěžovatelky. Není tedy důvodu vyžadovat k vydání stavebního povolení souhlas stěžovatelky podle § 184a odst. 1 stavebního zákona. Takový souhlas je zjevně vyžadován pouze po vlastních pozemku či stavby, na nichž či v nichž má být stavba provedena. Stěžovatelčina SZTE to v tomto případě není.*“

33. Pokud se dále jedná o komplex žalobních tvrzení o nesprávném posouzení předmětné stavby, resp. zda se jedná o zřízení zdroje dle § 77 odst. 4 energetického zákona nebo podle § 77 odst. 5 téhož zákona, pak soud uvádí, že se k rozdílu mezi § 77 odst. 4 a 5 energetického zákona odborná literatura vyjádřila tak, že „*[o]dlíšenost v případě odstavce 5 tkví v tom, že zde nebude možno hovořit o ovlivnění provozu rozvodného zařízení ve smyslu odstavce 4, tj. o ovlivnění provozování jiného zdroje. Ze samotného jazykového znění odstavce 4 to sice nevyplývá, neboť by bylo možno do určité míry hovořit o ovlivnění provozu rozvodného tepelného zařízení i při samotném odpojení konkrétního odběrného místa, nicméně předně by zde nebyl ospravedlněn natolik významný zásah do soukromoprávní sféry odběratele za situace, kdy již nechce využívat služeb infrastruktury centrálního zásobování, tj. již nemusí strpět právní omezení plynoucí z užívání předmětu obecné potřeby a veřejného zájmu; dále je třeba vycházet z toho, že odstavec 5 stanoví veřejnoprávní podmínky provedení změny způsobu vytápění včetně řešení takové situace ve vztahu k dodavateli, přičemž při splnění zákonem stanovených podmínek je možno nepochybně hovořit o nároku na realizaci odpojení od odběrného tepelného zařízení, kterému by neměly být činěny překážky z důvodu soukromoprávních zájmů třetích osob, které zájmy odběratele významně nepřevyšují (když s ohledem na trend snižování množství odběru tepla z rozvodných zařízení nelze hovořit v případě odpojení odběrného místa o zásadním problému majícím na dodavatele ekonomicky či technicky zničující efekt, byť na celou soustavu má pochopitelně více takových případů efekt agregovaný). Pokud tedy odstavec 5 hovoří o změně způsobu dodávky či změně způsobu vytápění, bude se jednat v zásadě o každý případ, kdy odběratel přestane odebírat tepelnou energii z rozvodného tepelného zařízení či zdroje provozovaných držitelem licence (případ nad rámec situace popsané v odstavci 4), anebo bude provozovat svůj zdroj s nimi propojený.*“ (srov. Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol.: *Energetický zákon. Komentář. 1. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2020, k § 77).
34. Z projektové dokumentace je poté v řešené věci jednoznačně zřejmé, že předmětem daného projektu je návrh změny zdroje tepla v dotčeném bytovém domě – konkrétně zřízení nového topného zdroje (a ohřevu teplé vody) plynovými kotly v 1.P.P. bytového domu (viz bod A.1.1 průvodní zprávy, body B.2.1 a B.2.7 souhrnné technické zprávy a technická zpráva – ústředního vytápění), přičemž tedy dojde k instalaci nových uzávěrů na potrubí systému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ústředního vytápění, studené vody, teplé vody a cirkulace v majetku investora a k jejich uzavření. Po dohodě s vlastníkem předávací stanice dojde k uzavření stávajících uzávěrů na vývodech z kompaktní předávací stanice a k odstranění potrubí mezi stávajícími a nově instalovanými uzávěry. Následně budou uzávěry zaslepeny proti neoprávněné manipulaci a podtečení (viz technická zpráva – řešení odpojení od stávajícího zdroje tepla). Jinými slovy, dojde k odpojení stávajícího přívodu tepla do budovy z centrálního zdroje tepla uzavřením nově instalovaných armatur a přípojka tepla bude zaslepena. Zároveň je z technické zprávy – řešení odpojení od stávajícího zdroje tepla jasné, že po dohodě s vlastníkem kompaktní předávací stanice dojde k uzavření stávajících uzávěrů na vývodech z kompaktní předávací stanice a k odstranění potrubí mezi stávajícími a nově instalovanými uzávěry, přičemž tyto uzávěry budou následně zaslepeny. Skutečnost, že daná stavba bude od SZTE fakticky odpojena, je tudíž ze spisové dokumentace naprosto seznatelná. Jak přitom vyplývá i z výše citované odborné literatury, odpojením od SZTE dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena právě v § 77 odst. 5 energetického zákona, a nejedná se proto o stavbu dle § 77 odst. 4 energetického zákona, jak ostatně správně vyložil už žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 6 a 9). Jinak řečeno, v projednávaném případě se jedná o zcela samostatné zařízení – zdroj tepla, které nebude se stávajícím zařízením propojeno, a svým samostatným provozem tak nebude moci původní rozvodné zařízení SZTE v budoucnu jakkoliv ovlivňovat. Nejde tedy o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. V projednávaném případě tak požadavek na písemnou dohodu mezi stavebníkem a žalobkyní jako držitelem licence na rozvod tepelné energie nebyla podmínkou povolení stavby. Uplatněná žalobní argumentace tudíž nebyla přiléhavá ani v této části.

35. K tomu je případným odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, v němž bylo konstatováno, že „*Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že instalaci tepelných čerpadel (realizaci povolené stavby) a jejich napojení na rozvody v bytovém domě lze navrhovaným způsobem funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv dotčena soustava ve vlastnictví stěžovatelky. Odpojení SZTE od bytového domu je logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nemůže představovat neoprávněný zásah do soustavy ve vlastnictví stěžovatelky (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, bod 20). Stěžovatelka se tedy mýlí, když tvrdí, že znefunkčnění SZTE představuje jednoznačný zásah do ní, a má být řešen v projektové dokumentaci k instalaci tepelných čerpadel. Podobné teze byly Nejvyšším správním soudem v minulosti opakovaně vyvráceny. V rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že předmětem řízení o povolení stavby – nového zdroje vytápění – není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením.*“ V návaznosti na vše shora uvedené tedy nelze přisvědčit ani obecnému tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí působí v této části vnitřně rozporně, když je v daném ohledu podstatný samotný předmět stavebního řízení. Tepelná přípojka vedoucí do bytového domu, resp. kompaktní předávací stanice umístěná v domě, nemohla být předmětnou stavbou v rozsahu, v jakém byla povolována ve stavebním řízení, dotčena. Odpojení od SZTE se zároveň uskutečňuje nikoliv pouze faktickým odstraněním přípojky k SZTE. K odpojení od SZTE a ke změně způsobu vytápění může zcela zřejmě dojít, aniž by byla odstraněna tepelná přípojka; realizace povolované stavby bude spočívat v instalaci nového zdroje tepla a zaslepení stávající tepelné přípojky z SZTE. Faktická další existence tepelné přípojky pak nemusí být (a v tomto konkrétním případě není) pro účely stavebního řízení ve věci stavby spočívající ve změně topného zdroje relevantní. Námitky žalobkyně, že má dojít k zabezpečení či odstranění tepelné přípojky v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejím vlastnictvím, tedy nemohou být řešeny správními orgány v tomto stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a stavebníkem, jdoucí nad rámec předmětu stavebního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30). Z dříve popsaného je tak zřejmé, že nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že celá změna vytápění, včetně odstranění tepelné přípojky v jejím vlastnictvím, měla být řešena v rámci stavebního řízení. Žalobkyně *de facto* žádá, aby stavební úřad *ex offo* rozšířil předmět stavebního řízení také na řízení o odstranění tepelné přípojky v jejím vlastnictvím, a to z důvodu, že odstranění tepelné přípojky ekonomicky souvisí s povolovanou stavbou, v důsledku které dojde k odpojení stavebníka od SZTE. Takový požadavek však zcela zjevně nemá zákonnou oporu a nelze jej dovozovat ani z § 77 odst. 5 energetického zákona. Citované ustanovení totiž v žádném případě nezakládá kompetenci stavebního úřadu k tomu, aby bez dalšího rozšiřoval předmět stavebního řízení nad rámec žádosti stavebníka, jakkoliv zavazoval stavebníka k povinnostem týkajícím se tepelné přípojky, která není jeho vlastnictvím, či jej vyzýval k doplnění žádosti o stavební povolení atp.

36. Jak také konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, nebo ze dne 28. 1. 2022, č. j. 5 As 274/2019-35: „*Otázky související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE či s její další nadbytečností ovšem nemohly být řešeny v daném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se právě soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. (...) Smyslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, jde o logický důsledek povolení změny způsobu vytápění dotčeného objektu, a nic na tom nemění ani stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se sníží hodnota SZTE či pozbyde účelu. Opět jde o zřejmý důsledek, který přinese realizace stavebního záměru, u něhož je z povahy věci jasné, že negativně zasáhne do ekonomické sféry stěžovatelky, jelikož jí sníží odbyt tepelné energie dodávané v rámci SZTE. To ovšem neznamená, že by měly být tyto ekonomické zájmy stěžovatelky zohledněny ve stavebním řízení vedeném ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona, a to ani v případě, že by se snad dopady způsobené ztrátou odběratele promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE. Nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem, neboť ve stavebním řízení nejsou předmětem posouzení ekonomické zájmy účastníků řízení; k tomu shodně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39.“ Stejně tak lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013-51, či ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40, v nichž se k otázce ovlivnění SZTE povolenými stavebními úpravami vyjádřil tak, že „[n]amítá-li stěžovatel, že předmětná přípojka k SZTE ztratí svým neužíváním způsobilost sloužit k vytápění, jedná se dle názoru soudu o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem. V této souvislosti je vhodné upozornit na úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje. V žádném případě pak nelze pouze s odkazem na možné znehodnocení části SZTE požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu se stěžovatelem (dodavatelem tepelné energie).“*
37. Dovožovala-li tedy žalobkyně v posuzovaném případě zásah do svých práv k tepelnému zařízení také ze skutečnosti, že v namítaných rozhodnutích, resp. v projektové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dokumentaci, není vyřešeno celkové odpojení dotčené budovy od SZTE, když informace plynoucí z projektové dokumentace stran uzavření armatur za tepelným zařízením v jejím vlastnictví a zaslepení přípojek v místě, které je již ve vlastnictví stavebníka, žalobkyně zřejmě nepovažovala v tomto ohledu za dostatečné, pak soud konstatuje, že otázky související se samotným odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE nemohly být v daném stavebním řízení blíže řešeny. Ve smyslu nadepsaných judikатурních závěrů se totiž nejednalo o konkrétní námitky vztahující se k určitému zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení tohoto zařízení, neboť ve svém důsledku směřovaly toliko k nadbytečnosti části tepelné soustavy či možnému vlivu na celkovou provozuschopnost a funkčnost soustavy. Šlo tedy o námitky soukromoprávního charakteru, které nebyly předmětem vedeného správního řízení. Soud proto nepřisvědčil ani tomuto žalobnímu tvrzení.

38. Soud dále konstatuje, že nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že by žalovaný neodůvodnil, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, které žalobkyně požadovala do prvostupňového rozhodnutí zahrnout a které měly sloužit k ochraně veřejných zájmů, zejména zájmu na ochranu SZTE v majetku žalobkyně. Žalovaný totiž na obdobnou námitku žalobkyně uplatněnou již v odvolání odpovídajícím způsobem reagoval na str. 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stavební úřad přitom k ochraně SZTE jako vlastnictví žalobkyně zahrnul do výrokové části prvostupňového rozhodnutí podmínky pro provedení stavby označené písm. a) až k), přičemž následně srozumitelně vyložil i to, proč do této části nezahrnul toliko požadavek žalobkyně uvedený pod písm. l), a to z důvodu, že se nejednalo o relevantní podmínku pro provedení stavby, neboť předmětem stavebního řízení nebylo zřízení náhradního, ani jiného zdroje tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, a tudíž nebylo možno po stavebníkovi požadovat dohodu s žalobkyní dle předmětného ustanovení (viz str. 10 až 11 prvostupňového rozhodnutí).
39. Za přílehlavou lze poté v této souvislosti označit rovněž argumentaci žalovaného stran absence zákonné povinnosti zahrnout veškeré případné podmínky účastníků do prvostupňového rozhodnutí. Je totiž skutečně na stavebním úřadu, zda a případně jaké podmínky stavebníku stanoví. Tyto podmínky se pak ani nemusí shodovat s podmínkami, které předloží účastník řízení. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je tak dle soudu zřejmé, který z požadavků žalobkyně a z jakého důvodu nebyl zahrnut do namítaného rozhodnutí. K tomu lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž je patrné, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Nadto lze uvést, že žalobkyně spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (obecně) nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry ve věci, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného nicméně není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. K tomu je možno připomenout též závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, že „nepřezkoumatelnost však nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení“. Jelikož tedy žalovaný své závěry v napadeném rozhodnutí zdůvodnil odpovídajícím způsobem, nelze tvrdit, že by bylo jeho rozhodnutí v namítané části nepřezkoumatelné. Z výše Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedených důvodů, jakož i ve světle značně obecně uplatněného žalobního tvrzení, se soud již blíže nevěnoval posuzování každé z žalobkyní uvedených podmínek zvlášť, neboť podstatou dané žalobní námitky bylo, že napadené rozhodnutí neposkytuje jasný právní názor ohledně toho, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, jež žalobkyně požadovala do rozhodnutí stavebního úřadu zahrnout.

40. Nad rámec uvedeného soud ve věci dodává, že většina z podmínek žalobkyně, jak jsou rekapitulovány i v prvostupňovém rozhodnutí mají vazbu na samotné odpojování topného systému od SZTE, které však není předmětem přezkoumávaného řízení, dále k dodržování zákonných povinností při provádění stavebních prací, případně k hypotetickému dotčení SZTE, které však neodpovídá povaze prováděných prací plynoucích z projektové dokumentace.
41. Nutno dále poukázat na § 115 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad ve stavebním povolení stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.
42. S ohledem na dikci nadepsaného ustanovení je tedy přijetí případných podmínek toliko na stavebním úřadu, a nikoliv na účastníku řízení. Žalobkyně si tak nemůže diktovat konkrétní pravidla a následně brojit proti jejich případnému nezpracování do rozhodnutí správních orgánů. Ostatně, jak již bylo vyhodnoceno shora, v přezkoumávané věci byly podmínky na ochranu majetku žalobkyně do stavebního povolení zapracovány v odpovídajícím rozsahu.
43. Pro úplnost soud dodává, že povinnost zpracovat veškeré konkrétní podmínky požadované účastníkem řízení nelze dovozovat ani z žalobkyní zmiňovaného § 18c odst. 1 písm. a) a písm. c), odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Tato vyhláška totiž upravuje formální pravidla pro náležitosti jednotlivých rozhodnutí vydávaných stavebním úřadem. Jinak řečeno stanovuje, že stavební povolení může obsahovat podmínky k ochraně majetku třetích osob a pouze rozvíjí znění § 115 stavebního zákona. Na věci pak nic nemění ani opakované tvrzení žalobkyně, že SZTE je zřízena a provozována ve veřejném zájmu. Jak už bylo dříve uvedeno, žalobkyně není oprávněna domáhat se žalobou ochrany veřejného zájmu, ale toliko ochrany svých veřejných subjektivních práv. Ani z dalšího žalobkyní zmiňovaného ustanovení povinnost zpracovat jí předložené podmínky k ochraně jejího majetku do stavebního povolení dovozovat nelze. Podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona je stavebník povinen doložit stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem ve vztahu ke stavebnímu povolení. Jedná se však o povinnost stavebníka, nikoliv oprávnění účastníka řízení. Nadto nesouvisí s uplatněním podmínek, ale s dokládáním stanovisek vlastníků infrastruktury ze strany stavebníka. V řešeném případě se zároveň stavebník k SZTE ve vlastnictví žalobkyně zjevně nenapojuje. Nepřípadným je poté v daném kontextu též odkaz žalobkyně na § 87 odst. 7 energetického zákona, neboť se toto ustanovení výslovně týká zániku ochranného pásma zařízení pro výrobu nebo rozvod tepelné energie, a to trvalým odstraněním stavby, což se však seznatelně míjí s předmětem nyní projednávané věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

44. Závěrem soud nepřisvědčil ani komplexu obecných žalobních tvrzení o tom, že rozhodnutí stavebního úřadu neobsahuje dostatečný popis změny stavby a účel změny povolované stavby, že nelze zjistit druh a účel stavby (tj. v čem stavba spočívá), zda bude napojena na nějakou technickou infrastrukturu a jaký účel má instalace odběrného plynového zařízení.
45. Nadepsané námitky však zjevně nesměřují proti projektové dokumentaci, resp. se netýkají zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení tohoto zařízení. Soud pak nad rámec již učiněných závěrů v této souvislosti doplňuje, že stavební úřad musí ve výrokové části stavebního povolení dostatečně podrobně specifikovat, jakou stavbu povoluje [mj. právě ve smyslu § 18c odst. 1 písm. a) a písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb.]. Nikoliv ale vyčerpávajícím technickým popisem provedení stavby, neboť takový požadavek by byl do jisté míry nadbytečný a v praxi i těžko proveditelný, ačkoliv z pohledu žádoucí veřejné kontroly opodstatněný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011-175). Nejvyšší správní soud přitom už v rozsudku ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3 As 24/2007-114, vyslovil formou právní věty závěr, že „[i] v případě, že nejsou určité části stavby výslovně zmíněny ve výroku stavebního povolení týkajícího se zbytku stavby, je možné dospět k závěru, že se i na ně stavební povolení vztahuje, jestliže je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby.“ Komentářová literatura poté k náležitosti podle § 18c odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. uvádí, že tuto „stavební úřad splní, pokud ve výroku specifikuje stavbu, kterou povoluje; její detaily pak mohou být konkretizovány v projektové dokumentaci, na kterou stavební povolení odkáže. Tento odkaz musí být uveden v podmínkách stavebního povolení a musí být dostatečně určitý (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2011, č. j. 7 As 26/2011-175)“ (srov. Průcha, P., Gregorová, J., aj.: *Stavební zákon. Praktický komentář*, Nakladatelství Leges, Praha: 2017, k § 115).
46. V posuzovaném případě byla stavba v rozhodnutí stavebního úřadu vymezena tak, že se jedná o změnu dokončené stavby „*Plynofikace vytápění bytového domu X*“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území X. Tato stavba obsahuje plynovou kotelnu III. kategorie, přičemž jako nový zdroj pro vytápění domu a přípravu teplé vody budou dva plynové kondenzační kotle, každý o výkonu 18,7 - 92,9 kW (tj. celkový instalovaný výkon 185,8 kW), a dva nepřímě ohřívané zásobníky teplé vody, každý o objemu 500 l. Odvod spalin je řešen typovým komínem přes stropní konstrukce všech podlaží nad střechu domu. V podmínkách pro provedení stavby bylo zároveň konstatováno, že stavba bude provedena podle schválené projektové dokumentace, kde byly v podrobnostech a zcela srozumitelně specifikovány veškeré relevantní informace o stavbě samotné, jejím účelu i druhu (viz zejména průvodní a souhrnná technická zpráva, jakož i technická zpráva – ústředního vytápění). Takové vymezení stavby co do popisu změny stavby, jejího účelu a uvedení, v čem tato stavba spočívá, tak zdejší soud považuje i ve světle nadepsaných judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu za dostatečné a určité, a to zejména s ohledem na jasnou povahu dané stavby (tj. změnu zdroje tepla v domě pro vytápění a ohřev vody). V podrobnostech je přitom třeba poukázat na již zmiňovaný obsah odkazované projektové dokumentace včetně výkresů, ze které jednoznačně plyne podrobný (technický) popis dotčené stavby (resp. druh stavby) a jejího účelu, jakož i napojení na technickou infrastrukturu (viz bod B.3 souhrnné technické zprávy a výkresy), a rovněž tak i uvedení účelu instalace odběrného plynového zařízení (tj. pro připojení nově instalovaných plynových kotlů jako nového zdroje tepla v domě). Pouze pro úplnost pak soud zmiňuje, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí vyjmenoval i stanoviska dotčených orgánů, která jsou také součástí správního spisu, přičemž konstatoval, že zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek a tyto zahrnul právě do podmínek tohoto rozhodnutí. Vzhledem ke značně obecně uplatněné žalobní argumentaci a shora popsáním rozhodným skutečnostem tak zdejší soud ani v této části Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neshledal žalobkyní namítanou nepřezkoumatelnost napadeného (resp. prvostupňového) rozhodnutí.

47. Zdejší soud přitom neprovedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. žalobkyní navržené dokazování obsahem správního spisu - konkrétně napadeným a prvostupňovým rozhodnutím, žádostí o stavební povolení, námitkami a odvoláním žalobkyně, energetickým posudkem, průkazem energetické náročnosti budovy a poskytnutím informace ze dne 26. 4. 2021, č. j. SEI-9172/2021/42.101, neboť vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu nadepsaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) tudíž nelze považovat bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
48. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
49. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. června 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.